

Utdrag ur Torkel Ivarssons kommande bok "Nils Holgersson flög inte över Billingen".

Jag satt där i författarlyan på Billingen en kväll och fick en idé. Man skulle allt skriva en kriminalroman, tänkte jag. Förlagen vill ha kriminalromaner. Vill man slå igenom som författare då måste man ägna sig åt litterära mord, helst massmord.

Först föreställde jag mig berömmelsen. Jag skulle få fina recensioner. Äntligen, skulle kritikerna utropa, äntligen en ny stor deckarförfattare. Mycket efterlängtat. Jag skulle sitta hos bokhandlarna och signera mina böcker. Jag skulle uppträda på författaraftnar och bokmässor. Jag skulle vinna fina priser. Jag skulle intervjuas i tidningarna, i teven och radion.

Med bokhyllorna som bakgrund på bilderna, tänkte jag. Det ger det rätta intellektuella intrycket.

Det är också viktigt att se svårmodig ut och gärna titta lite åt sidan. Sedan tänkte jag på omslaget.

Allra viktigast var förstås att mitt namn, eller varumärke som det kallas nu för tiden, skulle stå med stora bokstäver. Sedan skulle det vara en spännande bild på bokens huvudperson

kriminalkommissarien som skulle hålla en pistol framför sig med båda händerna. Kanske skulle det brinna i bakgrunden. Ja något sådant. Detaljerna kunde jag senare diskutera med förlagets

reklamavdelning. Det behövde jag inte fundera så mycket på nu! På baksidan skulle man kunna läsa

om min bakgrund. När jag är född och om vad jag skrivit tidigare och sådant där. Det skulle stå att

jag är journalist och författare. Det låter fint. Där skulle också finnas ett väl utvalt citat från någon

tidigare recension. Gärna från Karlskoga Tidning som hyggligt nog uppmärksammat min

romandebut i positiva ordalag men så var tidningen också omnämnd på flera ställen i boken. Alla

dessa tankar kändes mycket angenäma. Men så kom jag till själva innehållet i kriminalromanen och

då blev det genast lite svårare. Jag har ju inte läst mer än en handfull kriminalromaner eftersom jag

inte är så intresserad av dem. Men intrigen är i alla fall enkel. En psykopat slår ihjäl folk och lämnar

exakt så mycket spår efter sig att det är möjligt för bokens hjälte, den luttrade

kriminalkommissarien, att fånga in honom, men först efter ett komplicerat spaningsarbete.

Det är alltså inte temat som är mitt problem utan variationen, tänkte jag. Min blivande publik har ju

läst så många fler kriminalromaner än jag så hur skulle jag kunna komma med något nytt?

Men nu gällde det i alla fall att hitta på en bloddrypande och samhällskritisk och rappt berättad

kriminalhistoria som skilde sig från alla de andra bloddrypande, samhällskritiska och rappt

berättade kriminalhistorierna.

Vid närmare eftertanke är ju detta omöjligt, tänkte jag. Det är inte där skon klämmer.

Deckarläsningen måste helt enkelt vara en sorts drogberoende. Läsarna vill egentligen ha samma

historia om och om igen. Det räcker alltså med obetydliga förändringar av storyn om den luttrade

kriminalaren som jagar ifatt den psykopatiskt lagde mördaren. Jag kom på att hela deckargenren

kan beskrivas som ett narkotikasyndikat. Författarna odlar fram varan och förlagen prångla ut den

till missbrukarna. Så mycket pengar är i omlopp att även några av odlarna kan bli rika.

Här gäller det att snabbt plöja ett urval deckare och lära vilka möjligheter som ännu inte utnyttjats av författarna. Kanske berättelsen om den luttrade kriminalaren som till sin fasa upptäcker att det är han själv som är mördaren. Nåt sånt där.

Helt hopplöst kunde det ju inte vara. Jag har i alla fall varit nominerad till samma pris som den kände deckarförfattaren Håkan Nesser och funnit tröst i att ingen av oss vunnit. Emellertid hade vi talat med varandra om torvmossen på vilken vi båda hade arbetat i vår ungdom. Vi var överens om att det hade varit ett tråkigt arbete.

Mördande tråkigt. Kanske skulle man gräva ner ett lik i den där mossen, tänkte jag. Som hämnd. En plågad torvarbetare tar livet av den förfärlige förmannen och sänker ner kroppen i det djupaste hålet. Spåren leder så småningom till torvmossen och den luttrade kriminalkommissarien tar jobb där under cover för att komma underfund med vem som är mördaren.

Jag spånade vidare. Kanske borde omslagsbilden ha något med mossen att göra. En kuslig gestalt i svart rock och huva som gräver en grav i skymningen. Suggestivt men kanske lite gammalmodigt. Någon som håller en svartglänsande pistol med båda händerna säljer säkert bättre.

Eller ... det är lika bra att slå till med mig själv i helfigur. I kavaj och polotröja, tänkte jag, riktigt upplivad.

Vad sitter du och funderar på här i skymningen, sade Britta som just kommit in genom dörren till stugan.

Äsch inget särskilt, sade jag. Jag bara funderade på om jag skulle skriva en kriminalroman.

Du vet väl inget om kriminalromaner. Du har väl inte läst någon sådan sedan Maria Lang var populär på 1950-talet, sade Britta obarmhärtigt. Nej det har du förstås rätt i, svarade jag. Men nu handlar det faktiskt om en skildring från min ungdoms torvmosse och den dramatik som med lite fantasi kunde ha utspelats där. Du vet den där mossen som Nesser också skriver om.

Ja men då är ju saken i ett helt annat läge, sade Britta och gav mig en tvetydig blick.

TORKEL IVARSSON